

ὅποιον ὅταν ἐπιστρέψῃ ἐκ τῆς πανηγύρεως θὰ κυκλώσουν αἱ φίλαι τῆς περιέργου ν' ἀκούσουν τὰς ἐντυπώσεις τῆς. Καὶ πόσαι, πόσαι θὰ λυπηθοῦν καὶ θὰ κλαύσουν διότι δὲν ἦσαν καὶ αὐταὶ! . . .

Οὕτως ἐσκέπτετο ἐπὶ τόσας ἡμέρας ἡ Ἀνθή. Καὶ μάλιστα ἐν τῇ νεανικῇ τῆς φαντασίᾳ ἐσχημάτιζε τὴν πεποίθησιν ὅτι ἄλλη εὐτυχέστερα ἡμέρα δὲν θὰ ἐγίνετο δι' αὐτὴν καθ' ὅλην τὴν ζωὴν τῆς. Ἀλλὰ τώρα ἀφοῦ ἔμαθε τὰς σκέψεις τῶν γονέων τῆς περὶ τοῦ Νικολοῦ κατέπεσεν ὅλη αὐτῆς ἡ προθυμία, διελύθη ὅλη τῆς ἡ περιέργεια. Θὰ ἐπήγαινε, ναί, ἀλλ' ἀπλῶς διὰ νὰ συνοδεύσῃ τὴν θείαν τῆς καὶ μὴ τὴν ἀφήσῃ μόνην. Οὕτω ἡτοιμάσθη καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν ὅπου ἀνέμενεν ἤδη τὸ κάρρον ἐξευγμένον, ἐπεστρωμένον μὲ μίαν ἀπλάδα καὶ προσκέφαλα καὶ τὸν τορβάν μὲ τὰς λαμπάδας καὶ τὴν φιάλην τοῦ ἐλαίου διὰ τὴν βάπτισιν.

— Μὰ ποῦ εἶνε ὁ Νικολός; ἠρώτησεν αἴφνης,

ἀδημονοῦσα ἡ Φρόσω· θὰ τὸν καρτερᾷμε τώρα καὶ αὐτόν;

— Θὰ πρᾶκοιμῆθηκε· εἶπε μειδιῶν ὁ Κύρ Παναγιώτης· στεῖλτε κανέναν νὰ τοῦ 'μιλήσῃ.

— Ὅριστε πάλι καλέσματα θέλει καὶ αὐτός! Ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον ὅπου δὲν ἔχει τὸν ἀνθρώπον του νὰ κάμνῃ τὴν δουλειάν του ὅταν θέλῃ, ἐσκέφθη ἡ Φρόσω. Καὶ ἦτο τοῦτο σιωπηλὴ δυσἀρέσκεια κατὰ τοῦ Σπυροκόκια, τοῦ νοθεοῦ ἐκείνου καὶ βλακωδῶς ἀδιαφόρου ἀνδρός τῆς, ὁ ὁποῖος ἄλλο ἀπὸ τὸν ἀγρόν του δὲν ἐγνώριζε· δὲν ἐφρόντιζε καθόλου διὰ τὰ οἰκιακὰ του παρὰ ἄφινε τὴν γυναῖκά του ν' ἀγωνίζεται μόνη καὶ νὰ τρέχῃ ἐδῶ κ' ἐκεῖ, μὲ ξένους ὥσάν ἔρημη... Ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ ἡ ἀγαθὴ χωρική; ἐπειδὴ δὲν ἐφρόντιζεν ὁ πατήρ δὲν ἦτο λόγος ν' ἀφήσῃ καὶ αὐτὴ τὸ παιδί τῆς νὰ χαθῇ. Ἐκάλεσεν ἕνα ἀνεψιόν τῆς κ' ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει ὅτι θὰ λάβῃ αὐτὸν μαζί τῆς εἰς τὴν πανήγυριν, ἔστειλεν αὐτόν νὰ εἴπῃ τοῦ Νικολοῦ νὰ ταχύνῃ.

"Ἔπεται συνέχεια

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ.

ΟΥΡΑΝΙΑ

ὑπὸ Καμίλλου Φλαμμαριὸν

Συνέχεια· ἴδε σελ. 266

Ὁ Πλανήτης Ἄρης.

Ὑπῆρξα λοιπὸν τὸ παιγνίδιον ὀνείρου;

Τὸ πνεῦμά μου εἶχε πράγματι μετενεχθῇ ἐπὶ τοῦ πλανήτου Ἄρεως ἡ ἐγενόμην θύμα πλάνης ὅλως διόλου φαντασιώδους;

Τὸ αἶσθημα τῆς πραγματικότητος ἦτο τὸσον ζωηρόν, τὸσον σφοδρόν, τὰ δὲ πράγματα ἄτινα εἶδον ἦσαν τὸσον ἐντελῶς συνάχοντα μὲ τὰς ἐπιστημονικὰς γνώσεις ὥς κατέχομεν νῦν περὶ τῆς φυσικῆς κατασκευῆς τοῦ κόσμου τοῦ Ἄρεως, ὥστε δὲν ἠδυνάμην νὰ παραδεχθῶ τὴν ἐλαχίστην περὶ τούτου ἀμφιβολίαν, μολοντί ἔμενον σφόδρα ἐκπεπληγμένος διὰ τὸ ἐκστατικὸν ἐκεῖνο ταξείδιον καὶ ἀπέτεινα πρὸς ἑμαυτὸν μυρίας ἐρωτήσεις καὶ προβλήματα ἀλληλοσυγχρινόμενα.

Ἡ ἀπουσία τοῦ Ἐλπίστου ἐν ὅλῃ ταύτῃ τῇ ὀπτασίᾳ μοὶ ἐφαίνετο ἀνεξήγητος. Ἐξηκολούθουν πάντοτε νὰ αἰσθανώμην τοσαύτην στοργὴν πρὸς τὴν προσφιλῆ του μνήμην, ὥστε μοὶ ἐφάνετο ὅτι θὰ ἔμεινον ἀμέσως τὴν παρουσίαν του, θὰ ἔσπευδον ἀμέσως πρὸς αὐτόν διὰ νὰ τὸν ἴδω, νὰ τοῦ ὁμιλήσω, νὰ τὸν ἀκούσω. Ἀλλὰ μὴ τυχόν ὁ ἐν Νανσὺ μαγνητιζόμενος ὑπῆρξε θύμα τῆς φαντασίας του, ἡ τῆς ἰδικῆς μου ἡ τοῦ ἐκτελοῦντος τὰ πειράματα; Ἀφ' ἐτέρου καὶ ἂν ἤθελον παραδεχθῇ ὅτι πράγματι οἱ δύο φίλοι μου εἶχον ἐνσαρκωθῇ ἐκ νέου εἰς τὸν γείτονα πλανήτην, ἐσυλλογιζόμην ὅτι ἀφοῦ καλλίστα ἐνδέχεται νὰ μὴ συναντήσῃ τίς τινα διατρέχων τὰς ὁδοὺς μιᾶς πόλεως, κατὰ μείζονα ἐπομένως

λόγον ἦτο τοῦτο ἐνδεχόμενον εἰς κόσμον ὁλόκληρον. Καὶ ὅμως ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ἔπρεπε βεβαίως νὰ ἐπικαλῶμαι τὰς πιθανότητας, διότι αἰσθημά τι ἔλξεως, οἷον τὸ συνενοῦν ἡμᾶς ἄλλοτε ἔμελλε νὰ τροποποιήσῃ τὴν σύμπτωσιν τῶν συναντήσεων καὶ νὰ ῥίψῃ εἰς τὴν πλάστιγγα στοιχείον τι ὅπερ ἔμελλε νὰ κατανικήσῃ πάντα τὰ λοιπὰ.

Ἐνῶ ταῦτα διελογιζόμην, ἐπέστρεψα εἰς τὸ ἐν Ζυβισὺ ἀστεροσκοπεῖόν μου ὅπου εἶχον προετοιμάσει ἡλεκτρικὰς τινὰς στήλας διὰ πείραμα ὀπτικῆς ἐν συγκοινωνίᾳ μετὰ τοῦ πύργου τοῦ Μοντλερύ. Ἀφοῦ ἐβεβαιώθην ὅτι τὰ πάντα ἦσαν ἐν τάξει, ἄφησα εἰς τὸν βοηθόν μου τὴν φροντίδα νὰ κάμῃ τὰ συμπεφωνημένα σημεῖα ἀπὸ τῆς δεκάτης μέχρι τῆς ἐνδεκάτης ὥρας, ἐγὼ δὲ ἀνεχώρησα ἀπελθὼν εἰς τὸν παλαιὸν πύργον, ἐφ' οὗ ἀνῆλθον μετὰ μίαν ὥραν. Ἡ νύξ εἶχεν ἤδη ἐπέλθῃ. Ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ παλαιοῦ πύργου ὁ ὁρίζων φαίνεται ὁλοσχερῶς κυκλωτερῆς, ἐλεύθερος ἐν πάσῃ αὐτοῦ τῇ περιφερείᾳ ἥτις ἐκτείνεται ἐπὶ ἀκτίνος 20 ἕως 25 χιλιομέτρων περίξ τοῦ κεντρικοῦ ἐκείνου σημείου. Τρίτος σταθμὸς παρατηρήσεως κείμενος ἐν Παρισίοις διετέλει ἐν συγκοινωνίᾳ μετ' ἡμῶν. Ὁ σκοπὸς τοῦ πειράματος ἦτο νὰ ἴδωμεν ἂν αἱ ἀκτῖνες τῶν διαφόρων χρωμάτων τοῦ φωτεινοῦ φάσματος διατρέχουν πάντοτε μὲ τὴν αὐτὴν ταχύτητα τῶν 300,000 χιλιομέτρων κατὰ δευτερόλεπτον. Τὸ ἀποτελεσμα ὑπῆρξεν ἐπιβεβαιωτικόν.

Τὰ πειράματα ἔληξαν περὶ τὴν ἐνδεκάτην, ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀστερόεσσα νύξ ἦτο ἐξαίσιος, ἡ δὲ σελήνη ἤρχισε μόλις ν' ἀνατέλλῃ, ἀφοῦ μετεκόμισα τὴν συσκευὴν πρὸς προφύλαξιν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ πύργου, ἀνῆλθον πάλιν εἰς τὴν ἐπίπεδον τοῦ πύργου κορυφὴν ὅπως παρατηρήσω τὴν ἀπέραντον τοπογραφίαν τὴν φωτιζομένην ὑπὸ τῶν πρώτων ἀκτίνων τῆς σελήνης. Ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦτο γαλήνιος, χλιαρά, θερμὴ σχεδόν.

Ἄλλ' ἀκόμη δὲν εἶχον ἀποθέσει τὸν πόδα μου ἐπὶ τῆς τελευταίας βαθμίδος καὶ ἐσταμάτησα ἀπολιθωθείς ἐκ τοῦ τρόμου, ἐκφέρων κραυγὴν, ἣτις ἐφάνη καταπνιγείσα ἐντὸς τοῦ λάρυγγός μου. Ὁ Ἐλπίστος, ναί, ὁ Ἐλπίστος ὁ ἴδιος ἦτο ἐκεῖ, ἔμπροσθέν μου, καθήμενος ἐπὶ τοῦ θωρακίου. Ἡ γείρα τοὺς βραχίονας πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἡσθάνθη ὅτι παρ' ὀλίγον θὰ ἐλιποθύμουν· ἀλλ' αὐτὸς μοι εἶπε μὲ τὴν τόσον γνωστὴν μοι γλυκεῖαν φωνὴν του:

— Σοῦ προξενῶ φόβον;

Δὲν ἔσχον τὴν δύναμιν οὔτε ν' ἀπαντήσω οὔτε νὰ προχωρήσω· ἐν τούτοις ἐτόλμησα νὰ παρατηρήσω κατὰ πρόσωπον τὸν φίλον μου, ὅστις ἐμειδία. Τὸ προσφιλὲς πρόσωπόν του φωτιζόμενον ὑπὸ τῆς σελήνης, ἦτο οἷον εἶχον ἴδῃ κατὰ τὴν ἐκ Παρισιῶν εἰς Χριστιανίαν ἀναχώρησίν του, νεαρόν, ἄξιέραστον, σύννου, μὲ βλέμμα λαμπρότατον. Ἀφῆκα τὴν τελευταίαν βαθμίδα καὶ ἡσθάνθη τὴν ἐνδόμυχον ἐπιθυμίαν νὰ ὁρμήσω πρὸς αὐτὸν καὶ νὰ τὸν ἐναγκαλισθῶ. Ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησα καὶ ἔμεινα ἰσταμένος ἔμπροσθέν του παρατηρῶν αὐτόν. Ἀνέκτησα τὴν χρῆσιν τῶν αἰσθήσεων μου.

— Ἐλπίστε!.. σὺ εἶσαι; ἀνέκραξα.

— Ἡμὴν ἐδῶ διαρκοῦντος τοῦ πειράματός σου, ἀπήντησεν, ἐγὼ μάλιστα σοῦ ἐνέπνευσα τὴν ιδέαν νὰ παραβάλλῃς τὸ ἄκρον ἰωδες χρῶμα πρὸς τὸ ἄκρον ἐρυθρὸν ὡς πρὸς τὴν ταχύτητα τῶν φωτεινῶν κυμάτων. Ἄλλ' ἤμην ἀόριστος ὅπως αἱ λίαν ἰσχυροὶ ἀκτίνες.

— Πῶς!.. εἶνε δυνατόν;.. Ἀφῆσέ με νὰ σέ παρατηρήσω, νὰ σέ ἐγγίσω.

Ἐφερα τὰς χεῖράς μου εἰς τὴν μορφήν του, εἰς τὸ σῶμα του, εἰς τὴν κόμην του καὶ ἡσθάνθη τὴν αὐτὴν ἀπολύτως ἐντύπωσιν ὡς νὰ ἦτο ὁ ζῶν. Τὸ λογικόν μου ἠρνεῖτο νὰ παραδεχθῇ τὴν μαρτυρίαν τῶν ὀφθαλμῶν μου, τῶν χειρῶν μου, τῶν ὠτῶν μου καὶ ἐν τούτοις δὲν ἠδύναμην ν' ἀμφιβάλω ὅτι ἦτο πράγματι αὐτός. Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ ἄλλη τοιαύτη ὁμοιότης. Ἀλλως τε αἱ ἀμφιβολίαι μου θὰ ἐξηφανίζοντο εὐθὺς μετὰ τὰς πρώτας λέξεις του, διότι προσέθηκε παρχυτά:

— Τὸ σῶμά μου κοιμᾶται κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην εἰς τὸν Ἄρην.

— Λοιπόν, εἶπον, ὑπάρχεις παντοτε, ζῆς ἀκόμη... καὶ γινώσκεις τέλος πάντων τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ μέγα πρόβλημα ὅπερ μᾶς κατεβάσανιζεν... Καὶ ἡ Ἰκλέα;

— Θὰ συνομιλήσωμεν, ἀπήντησεν. Ἐχω πολλὰ πράγματα νὰ σοῦ εἶπω. Ἐκάθησα πλησίον παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ εὐρέος θωρακίου, παρὰ τὴν κορυφὴν τοῦ γηραιοῦ πύργου καὶ ἰδοὺ τί ἤκουσα.

Μικρὸν μετὰ τὸ ἐν τῇ λίμνῃ Τυριφιόρδεν δυστύχημα ἡσθάνθη ἑαυτὸν ὥσει ἀφυπνιζόμενον ἐκ μακροῦ καὶ βαρέος ὕπνου. Ἦτο μόνος ἐν ζοφερᾷ νυκτὶ παρὰ τὰς ὄχθας λίμνης, αἰσθανόμενος ἑαυτὸν ζῶντα, ἀλλὰ μὴ δυνάμενος οὔτε νὰ ἴδῃ οὔτε νὰ ψαύσῃ τὸν ἑαυτόν του. Ὁ ἀήρ δὲν τὸν προσέβαλλεν. Δὲν ἦτο μόνον ἐλαφρὸς ἀλλὰ καὶ ἀσταθμητός. Τὸ μόνον ὅπερ τοῦ ἐφαίνετο ὑπάρχον ἐξ αὐτοῦ ἦτο ἡ σκέψις.

Ἡ πρώτη ιδέα του, ἀφοῦ ἀνεκάλεσε τὰς ἀναμνήσεις του, ἦτο ὅτι ἀφυπνίζετο μετὰ τὴν πτώσιν αὐτοῦ παρὰ τὴν νορβηγικὴν λίμνην. Ἄλλ' ὅτε ἐπῆλθεν ἡ ἡμέρα παρετήρησεν ὅτι εὗρίσκετο εἰς ἄλλον κόσμον. Αἱ στρεφόμεναι ταχέως εἰς τὸν οὐρανὸν δύο σελῆναι κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν τὸν ἑκάμην νὰ σκεφθῇ ὅτι εὗρίσκετο εἰς τὸν γείτονά μας πλανήτην Ἀρην, ἔτεροι δὲ μαρτυροῦν δὲν ἐβράδυναν νὰ τοῦ τὸ ἀποδείξωσιν.

Ἐμείνεν ἐκεῖ ἐπὶ τινα καιρὸν ἐν καταστάσει πνεύματος, ἀνεγνώρισε δὲ αὐτόθι τὴν παρούσiam ἀνθρωπότητος χαριεστάτης, ἐν ἣ τὸ θῆλυ φύλον ἡγεμονεῖ κυριαρχικῶς ἕνεκα τῆς ἀδιαφιλονεικίᾳ τοῦ ὑπεροχῆς του ἐπὶ τοῦ ἄρρενος φύλου. Οἱ ὄργανισμοὶ εἶνε ἐλαφροὶ καὶ ἄβροϊ, ἡ πυκνότης τοῦ σώματος εἶνε ἀσθενεστάτη, ἡ βαρύτης ἔτι ἀσθενεστέρα, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας του κόσμου ἐκείνου ἡ ὕλική δύναμις ἔχει δρᾶσιν μόνον δευτερεύουσιν ἐν τῇ φύσει. Εἰς πάντα τὰ εἶδη καὶ εἰς πάντα τὰ γένη τὸ γυναικεῖον φύλον εἶνε ὠρσιότερον καὶ ἰσχυρότερον (τῆς ἰσχύος συνισταμένης εἰς τὴν ὑπεροχὴν τῶν συναισθήσεων) τοῦ ἀνδρικοῦ καὶ αὐτὸ διευθύνει ἐκεῖ τὸν κόσμον.

Ὡς ἐκ τῆς ζωηρᾶς ἐπιθυμίας του ὅπως γνωρίσῃ τὴν πρὸ αὐτοῦ ζωὴν ἀπεφάσισε νὰ μὴ μείνῃ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐν καταστάσει πνεύματος παρατηρητοῦ, ἀλλὰ νὰ γεννηθῇ αὐτὴς ὑπὸ σχῆμα σωματικὸν ἀνθρώπινον καὶ μάλιστα, δεδομένης τῆς ἐν τῷ πλανήτη ἐκείνῳ ὀργανικῆς καταστάσεως, ὑπὸ σχῆμα γυναικεῖον.

Ἦδη μετὰ τῶν γυναικῶν ψυχῶν τῶν κυμαινόμενων ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ τοῦ Ἀρεως εἶχε συναντήσῃ (διότι αἱ ψυχαὶ αἰσθάνονται ἀλλήλας) τὴν τῆς Ἰκλέας, ἣτις τὸν παρηκολούθησεν ὁδηγούμενη ὑπὸ διηνεκοῦς ἐλπίσεως. Αὕτη ἀφ' ἑτέρου ἡσθάνθη κλίσιν πρὸς ἐνσάρκωσιν ἀνδρικήν.

*Ἐπειτα συνέχισε

[Μετὰφρασις Χ.]